

Inhoud

1. Marrakesh of Reykjavik?	5
2. Een brief van Odile	11
3. Auw!	16
4. Detective Sarah	20
5. Marrakesh, Reykjavik, of ...?	25
6. Een plannetje	29
7. Vaksi-dinges en latroductussen	39
8. Skypen	43
9. Smeltende poolkappen	49
10. Vertrek	54
11. In Rwanda!	64
12. Linksaf, en dan weer links, toch ...?	69
13. O nee!	76
14. Giraffen, olifanten en het Maxima-gevoel	80
15. En dan ...!	87
16. Cyangugu Medical Centre	98
17. Mister John en Christophe	106
18. Mister John	114
19. <i>Bye sister!</i>	121
20. Expositie	124

1 Marrakesh of Reykjavik?

‘H é Saar!’ Vaders hoofd verschijnt in de deuropening van haar kamer. Meteen frommelt Sarah de snelhechter met papieren onder de kussens die op haar bed liggen.

‘Pap! Hoe vaak moet ik nu nog zeggen dat je het nog niet mag zien! Je moet éérst kloppen voor je binnenkomt.’ Ze haalt de oortjes uit haar oren en zet haar telefoon uit. ‘De musical is geheim tot het moment van de uitvoering. Dat weet je heel goed.’

Haar vader grijnst en komt de kamer in. ‘Je hebt alles nu toch al verstopt en de liedjes kan ik ook niet meer horen’, zegt hij, wijzend naar de telefoon die Sarah snel op haar bureau legt. Hij ploft naast Sarah op haar bed, bijna op het tekstboekje van de musical dat onder haar kussens verstopt ligt.

‘Pahap!’ zucht Sarah als ze het tekstboekje onder hem vandaan trekt en in een bureaula stopt.

‘Ah joh, ik heb niks gezien, hoor. Bovendien heb ik wel geklopt, maar jij hoort niets met die doppen in je oren. Maar ik wilde je wat laten zien’, zegt haar vader terwijl hij zijn iPad aanzet. ‘Kijk.’ ‘Wat is dat?’ Verbaasd swipet ze door allerlei afbeeldingen van een enorme kerk met verschillende torens en naar haar idee overdreven veel versieringen. Het gigantische ding staat nog in de steigers, ziet ze nu.

‘O! Dit is die kerk in Barcelona!’ roept ze dan. ‘De familiaris nog wat ...’ Ze zoekt naar de juiste naam voor het gebouw waar ze het op school over hebben gehad. Hij werd gebouwd door een beroemde kunstenaar, alleen is die nu al dood en de kerk nog niet af.

Haar vader lacht. ‘Inderdaad, de Sagrada Familia.’

‘Ga je daarheen of zo?’ vraagt Sarah, terwijl ze een foto van de binnenkant van het beroemde bouwwerk bestudeert. Alle mensen, wat een hoop tierlantijnen heeft deze kerk, zeg.

‘Nou ... misschien wel’, zegt haar vader langzaam. ‘Zin om mee te gaan?’

‘Huh?’ Verbaasd kijkt Sarah hem aan.

‘Je gaat naar de brugklas volgend schooljaar, je weet toch dat je daarom een reisje mag maken met mij of mama?’ vraagt Sarahs vader. ‘Heb je al enig idee waar je heen zou willen?’

‘O ja, dat is waar! Eh ... nee, nog niet over nagedacht.’

‘Eline ging natuurlijk naar Parijs met mama, maar ik dacht: misschien vind jij het wel leuk om met mij naar Barcelona te gaan.’ Vragend kijkt haar vader haar aan.

‘Naar Parijs wil ik in ieder geval niet. Al dat gewinkel en die kerken en terrasjes waar Eline niet meer over op kon houden!’ Sarah rolt met haar ogen. ‘Nee ... Ik wil iets anders, winkelen is best leuk, maar drie dagen lang ... En ik wil ver! Verder dan Parijs in elk geval.’

‘Aha. Ik begrijp het, het moet vooral niet lijken op wat je zus deed. Barcelona is heel anders hoor, daar heb je ook strand bijvoorbeeld.’

‘Ja, misschien is Barcelona wel leuk ...’ Sarah aarzelt een beetje, hoe ver is Barcelona eigenlijk?

‘Nou, dan gaan wij tweetjes toch lekker naar Barca!’ Haar vader ziet het helemaal voor zich. ‘Lekker tapas eten op een terrasje aan de Middellandse Zee, De torens van de Sagrada beklimmen, beetje rondstruinen op de Ramblas ... Nou?’

Hmmm ... Barcelona met haar vader. Het klinkt niet slecht. So-wieso zou Sarah graag met haar vader gaan. Die hoeft tenminste niet de hele dag te shoppen.

‘Nou, wat zeg je ervan? Of ga je liever naar Rome, het Colosseum bezoeken. Of naar Venetië ...? Lekker varen in een gondel en de San Marco bekijken ...?’

Haar vader lijkt wel een wandelende reisgids. Het klinkt allemaal eigenlijk heerlijk!

‘Of ...’ Sarah trekt een denkrimpel boven haar ogen en schudt haar lange haar naar achteren. ‘Naar Marrakesh ...!’ Met aardrijkskunde hebben ze het over Marokko en over deze stad in Marokko gehad. Hun meester is Marokkaans en hij heeft hun van alles verteld over hoe mooi het in Marrakesh is. Hoe de zon altijd schijnt, hoe aardig de mensen zijn en hoe lekker het eten. Hij heeft hun foto’s laten zien van oosters uitzienende markten en pleinen, van exotische gebouwen met palmen ervoor, van kamelen waarop je een ritje kunt maken ...

‘Marrakesh, da’s eigenlijk geen Europa meer hè’, zegt haar vader, terwijl hij de iPad dichtklapt.

‘Nee, net niet. Maar het is ongeveer net zo ver als Istanbul, en dat is wel Europa’, zegt Sarah snel. Geen idee of dit klopt, maar het klinkt in elk geval aannemelijk. ‘En het ligt minder ver dan Reykjavik, en dat is toch ook echt Europa. Maar anders wil ik ook wel naar Reykjavik, hoor!’ zegt Sarah quasi onverschillig. Ze weet heel goed dat haar vader niet van kou houdt, hij komt niet voor niets met Barcelona op de proppen.

‘Haha! Daar heb je me tuk’, geeft haar vader grinnikend toe. ‘Naar IJsland ga je maar met je moeder. Lekker IJslandse bontmutsen shoppen!’ Hij begint Sarah te kietelen en samen rollen ze over haar bed.

Als haar vader alweer naar beneden is gegaan, ligt Sarah op haar rug op bed nog verder te fantaseren over haar reisje. Aan de musical denkt ze niet meer. Ze pakt haar telefoon en googelt op Marrakesh. Groene palmen, gekleurde gebouwen, mooie mozaïeken, vrouwen in kleurige kleding ... Google Afbeeldingen geeft haar het gevoel dat ze er al rondloopt. Ze scrolt door de plaatjes. Roodbruine woestijnen met kamelen, nog meer palmbomen ... Het ziet er eigenlijk wel dor uit, zeg! Heel anders dan de plaatjes van

Rwanda, die ze vorig jaar heeft opgezocht voor haar spreekbeurt over Odile, het meisje uit Rwanda dat Sarah en haar vader en moeder sponsoren. Toen vond ze groene heuvels op Google Afbeeldingen, en rode aarden wegen, bananenbomen (nooit geweten hoe die eruitzagen!) en struiken met grote witte kelkblomen. Marktjes waarbij koopwaar soms gewoon op de grond was uitgestald op een kleed, en vrouwen in kleurige gewaden met van alles op hun hoofd. Ze vroeg zich af of Odile daar ook zo handig in zou zijn, in alles op haar hoofd dragen.

Samen met haar moeder schrijft Sarah dikke brieven naar Odile en Odile schrijft terug. Dat ze kippen hebben en dat zij daarvoor moet zorgen, dat ze moet helpen met de maïsogst. Kun je nagaan, Odile is ook 12 jaar, net als zij, en zij moppert al als ze de afwasmachine moet uitruimen. Nee, dan een hele maïsogst ...

Sarah komt beneden als haar vader net de broodjes uit de oven haalt. 'Ben je daar eindelijk, langslaper? Jammer, ik verheugde me al op een extra broodje, maar helaas ...'

Ze geeft haar vader een vriendschappelijk duwtje tegen zijn schouder bij wijze van antwoord en schuift snel naast haar moeder aan tafel. Na het bidden pakt ze een lekker uitziend goudbruin broodje uit het mandje.

'Zeg pap,' zegt Sarah, terwijl ze het zorgvuldig opensnijdt, 'wist je dat in Marokko het leven heel goedkoop is? Je kunt er eten voor een paar euro, wist je dat?' Gelukkig had haar meester uitgebreid verteld over Marrakesh.

Haar vader trekt één wenkbrauw op en kijkt haar even aan. Dan concentreert ook hij zich op zijn broodje en zegt: 'Zeg Sarah, wist je dat Reykjavik echt wel dichterbij is dan Marrakesh? Scheelt zo anderhalf uur vliegen!'

'O ja?' zegt Sarah zonder haar vader aan te kijken. Ze doet nog steeds of haar broodje interessanter is dan wat haar vader vertelt.

‘Nou ja, dan gaan we toch naar Reykjavik, ook goed hoor. Mag ik de jam even?’

Haar vader barst in lachen uit en trekt Sarah aan haar paardenstaart.

‘Wat? Waar ga je heen, pap?’ vraagt Eline. ‘Moet je weer voor je werk op reis? Naar Reykjavik? Dat ligt toch in IJsland?’

‘Nee, papa en ik gaan misschien naar Marrakesh, voor mijn brugklasreis.’ Sarah smeert royaal jam op haar warme broodje. ‘We moeten alleen nog even kiezen tussen Marrakesh en Reykjavik’, vult ze nonchalant aan.

‘Marrakesh?’ mengt haar moeder zich in het gesprek. ‘Maar dat is buiten Europa, hoor. We zouden toch een Europareisje doen, Ben?’

‘Het is maar een klein eindje verder, hoor’, zegt Sarah. ‘Als je toch in een vliegtuig zit, maakt dat niet meer uit.’

‘Als je het moet lopen, is het anders nog een heel eind!’ lacht Sarahs vader.

‘Daarom gaan we maar liever niet lopen, maar pakken we het vliegtuig.’

‘Maar Ben, wil je echt naar Marrakesh met Sarah? Is dat niet een beetje ver, vind je?’ Sarahs moeder kijkt haar vader verbaasd aan. ‘Heb je het al beloofd?’

‘Welnee, maar zoals wel vaker heeft onze Sarah speciale wensen. Zij wil wat anders. En verder heeft ze een grote fantasie.’

‘Marrakesh? Waar ligt dat?’ bemoeit nu ook Tom, Sarahs broertje, zich ermee. Hij zit pas in groep vijf, maar heeft zo nu en dan praatjes voor tien. ‘In Zuid-Afrika?’

Sarahs moeder schiet in de lach. ‘Nee, Marrakesh is een stad in Marokko, dat ligt in Noord-Afrika.’

‘Afrika! Dat is toch heel ver?! Gaan jullie helemaal daarnaartoe? Mag ik dan ook ver papa, als ik naar de brugklas ga? Naar eh ... Thailand? Of de Chinese muur?’

Haar vader zucht. ‘Nog zo eentje met een te grote fantasie. Tom, ik dacht dat wij samen naar Camp Nou zouden gaan? Dat is het grootste voetbalstadion in Europa, wist je dat?’

‘Jaaa! Naar Camp Nou! En ik wil een handtekening van Messi!’

2 Een brief van Odile

‘**M**am! Een brief van Odile! Wil jij hem zo voorlezen? En morgen heb ik alwéér een toets Engels, belachelijk gewoon!’ Sarah vist bij het binnenkomen de envelop met het logo van de sponsororganisatie van de mat en loopt meteen door naar de keuken. Haar jas gooit ze in een hoek, haar moeders opgetrokken wenkbrauwen negerend.

‘Hang je jas op de kapstok, en laat dan die brief eens zien. Wil je thee? Dan lezen we samen de brief van Odile.’ Haar moeder klopt op de stoel naast haar.

Sarah wurmt haar vinger tussen de envelop om hem open te scheuren. Er vallen een paar velletjes papier uit met het keurige ronde handschrift van Odile. ‘Mukundwa Sarah’ staat erboven, dat betekent ‘Lieve Sarah’.

Haar moeder begint met de Engelse vertaling van de brief. ‘Oké. Hier staat: “*Thank you for your letter and for the photos you sent.*” Weet je wat dat betekent?’

Dat is niet al te moeilijk. ‘Dank je wel voor je brief en voor de foto’s die je hebt gestuurd.’

‘En dan: “*I am doing well and so is my family. I have good grades in school, 78%.*”

‘Eh, het gaat goed met Odile en ook met haar familie ... en op school gaat het ook goed ...?’

‘Ja’, zegt haar moeder. “*I have good grades*” betekent: ik heb goede cijfers, 78%. Grappig hè, Odile haalt geen cijfers tussen 1 en 10, maar percentages. Als dit dan ongeveer een 7,8 is, is het best goed.’

Samen lezen en vertalen ze verder: ‘*Mijn moeder groet jullie hartelijk. Het is nu regentijd, welk seizoen is het bij jullie? Mijn*

familie verbouwt maïs en bananen. Als ik klaar ben met mijn huiswerk help ik mijn moeder altijd op het land. Op school houd ik van tekenen en balspellen.'

Een brief van Odile is soms een beetje een opsomming. Haar moeder heeft weleens uitgelegd dat waarschijnlijk alle kinderen in een klas tegelijk een brief schrijven en dat de juf of meester misschien aanwijzingen geeft voor wat ze kunnen opschrijven.

Samen lezen ze het laatste stuk van de brief: 'Dank je wel voor de kerstgift die jullie ons gestuurd hebben. We hebben er een geitje voor gekocht en ik heb samen met mijn broer een hokje voor hem gebouwd.'

'O wat leuk!' roept Sarah. In december krijgen Odile en haar familie altijd een kerstgift, om iets extra's van te kunnen kopen. 'Een geitje, wat leuk! Schrijft Odile ook hoe het geitje heet?' Sarah tuurt in de brief of ze tussen de Engelse woorden een naam kan ontdekken, maar die lijkt er niet te staan. Wel zitten er weer tekeningen bij de brief.

'Kijk mam, ze heeft ook weer tekeningen gestuurd. Moet je zien hoe goed ze dat geitje heeft getekend, dat is lastig hoor, dieren tekenen.' Zelf tekent Sarah ook graag. 'Echt knap. Dat meisje dat erbij zit, zal haar zusje wel zijn, denk je niet, mam?'

Ze kijkt aandachtig naar de lach op het gezicht van het zusje. De vrolijkheid spat van het papier, dat Odile dat zo mooi kan vangen in een tekening, ze zou willen dat ze het ook zo mooi kon!

'Mag ik meteen een brief terugschrijven, mam? Misschien maak ik er ook wel een tekening bij, al weet ik niet of ik zo goed kan tekenen als Odile.'

'Tuurlijk wel. Je hebt toch tekenles gehad van Sascha? En meester Karim zegt zelf dat je volgens hem het best kunt tekenen van de hele school.'

Tja, meester Karim is inderdaad enthousiast over haar tekeningen. Hij was degene die haar had aangespoord tekenlessen te nemen van haar nichtje dat aan de kunstacademie studeert. Wat

heeft ze daar veel van geleerd! Maar eerst die brief maar eens. Sarah pakt de laptop uit de kast. Haar moeder helpt haar met inloggen op de site van de sponsororganisatie en ze begint te typen. Ze schrijft gewoon in het Nederlands, straks vertaalt haar moeder de brief in het Engels, en iemand van de sponsororganisatie vertaalt hem weer in het Rwandees.

'Mukundwa Odile', begint ze. 'Dank je wel voor je brief. Wat leuk dat jullie een geitje hebben gekocht van onze Kerstgift. Hoe heet hij? Of is het een zij? En is hij lief? Speel je vaak met hem?'

Sarah vertelt verder over de Cito-toets die ze een paar weken geleden heeft gemaakt. En over dat het nu voorjaar is in Nederland en best lekker weer. Ze twijfelt of ze zal vertellen over haar brugklasreis. Haar moeder heeft weleens uitgelegd dat ze beter niet kunnen schrijven over dure spullen of verre reizen, omdat dat het verschil tussen hen zo benadrukt. Dat is natuurlijk wel zo. Odile zal wel nooit op reis gaan, denkt ze, ook niet op vakantie. Ze laat het maar even zitten.

En verder ... Wat zal ze verder schrijven ...? Sarah graaft in haar geheugen of ze nog iets heeft meegemaakt waarover ze kan schrijven. Haar verjaardag vorige maand, dat was leuk! Meteen typt ze verder en vertelt in geuren en kleuren over het slaapfeestje dat ze toen heeft gehouden met een paar vriendinnen uit haar klas.

'Maak het niet te lang, hoor', lacht haar moeder als ze Sarahs epistel ziet. 'Die arme vertaler moet er straks nog een mooi Rwandees verhaal van maken.'

'De hartelijke groeten, en veel liefs. Ook de groeten van mijn familie aan jouw familie.' Met een zucht schuift ze de laptop naar haar moeder.

'Odile kan natuurlijk nooit een brugklasreisje maken, hè mam', zegt ze.